

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

פרשת
מצורע
ה' ניסן
תשע"ט
968

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

משכיל לדוד

אנו מחויבים לאחדות ואהבה בין כל שדרות העם

שמים בדרך חיבה, עד שאף הוא ישוב אל ה' יתברך ויחזור בתשובה. כך למעשה אף יחד עם אותו רשע מוטלת עלינו החובה לחיות באחדות ולהיזהר מלספר עליו לשון הרע או רכילות.

המתבונן עוד יראה כי הסדר הוא כך - חכם, רשע, תם ושאינו יודע לשאול. לכאורה הרשע היה אמור להיות בסוף הרשימה מחמת רשעותו ומדוע הוא סמוך לחכם?

אלא, באו חכמים ללמדנו כי דווקא אותו רשע ייתכן ואם ישוב בתשובה הוא יוכל להגיע לדרגה לא פחותה מזו של החכם, ולכן הוא סמוך אליו וזאת ללמדנו כי עם כולם ואף עם הרשע, יש לחיות באחדות ובשלום ולהשתדל לקרבו במאור פנים ובחיבה יתרה אל תורת ה' ואל מצוותיו.

ועוד מצינו שהקב"ה מצווה את עם ישראל לאמור (שמות יא, ב) "דבר נא באזני העם וישאלו איש מאת רעהו ואשה מאת רעותה כלי כסף וכלי זהב", ולכאורה מהו הלשון "איש מאת רעהו" וכי המצריים נקראים בשם רעים וחברים, האם ניתן להעניק כינוי חברות וידידות לאותם רשעים אשר עינו את בני ישראל ושיעבדו אותם בחומר ובלבנים ובקשיי עבודה גדולים מנשוא, אם כן מהו הלשון הזה?

אלא נראה לי לומר, כי באה התורה ללמדנו מוסר השכל. אם לאותם המצריים, על אף שגרמו לישראל צרות מרובות, בכל זאת כיון שהייתה להם מעט טובה מהם כי בכל אופן שהו בארצם והם היו להם לאכסניה, ומצווה הקב"ה לקראם בשם 'רעים' - על אחת כמה וכמה שעלינו לאהוב ולהוקיר ולהעריך ולחבב את כל אחד מאחינו העבריים. כי אם כלפי גוי מבקשת התורה לנהוג בכבוד, קל וחומר לאחינו בני ישראל כי גדול ועצום הוא כוח האחדות והשלום.

וזה שנאמר בהגדה "הא לחמא ענייא כל דכפין ייתי וייכול". לכאורה מהו הקשר בין שתי מימרות אלו? אלא כידוע, שעם ישראל בהיותם בארץ מצרים היו עניים מרודים ללא שום נכסים, והנה עתה יצאו ממצרים ברכוש גדול ונעשו עשירים מופלגים. ולעיתים טבעו של העשיר לקיים בנפשו "וישמן ישרון ויבעט" ושיכח הוא את אחיו האביון, לכן מודיעים אנו בראש כל חוצות שדווקא עתה שאנו עשירים - איננו מסתפקים רק בדאגה לעצמנו, אלא רצוננו שכל אחד מן הסובבים אותנו גם כן יחוש כמונו בן חורין ואף לו תהיה הרגשת חג כעשירים ובני מלכים.

ולכן כל דכפין ייתי וייכול כל דצריך ייתי ויפסח, ואם נהג כך באחדות גמורה עם שאר בני עמנו, הרי שמכאן הדרך קצרה אל הגאולה. לכן מסיימים במשפט "לשנה הבאה בני חורין", כי על ידי האחדות הנפלאה השוררת בתוכנו והדאגה לזולת - הרי שאנו ראויים בכך לגאולה השלמה ובוודאי שבשנה הבאה נזכה להיות בני חורין בארעא דישראל עם מלך המשיח.

מכאן נלמד עד כמה מוטלת החובה על האדם להתרחק מן המחלוקת ולהיזהר מדיבורי לשון הרע והוצאת שם רע, כי ככל שנרבה אהבה ואחוה בין איש לרעהו ונשמר על אחדותנו, כך נזכה בקרוב לגאולה השלמה, אמן ואמן.

שבת זו נקראת 'שבת הגדול', וקשר הדוק יש בין פרשת השבוע פרשת מצורע לשבת הגדול.

הנה עיקר מהותו של חג הפסח הוא לדבר ולשוחח ולהרבות בסיפורי יציאת מצרים ובניסים ונפלאות שעשה עמנו הקב"ה, ועל אשר הראנו את ידו הנפלאה וזרועו הנטויה. וזה בא ללמדנו כי יש דיבורים ויש דיבורים. ישנם דיבורים בהם מתקשר האדם לבוראו על ידי שמרבה בשיח מעשי גבורותיו של נורא עלילה ומקיים מצוות "והגדת לבנך", וכן "ולמען תספר באזני בנך וכן בנך את אשר התעללתי במצרים", הרי שדיבורי קודש אלו הם מצווה וראוי להרבות בהם ו"כל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח". ואלו הם דיבורי קדושה שהקב"ה מתעלה ומתקלס בהם והאדם יקבל על כך שכר מושלם, ותחום זה עליו להיות מודגש אצל האדם שיוזכר כי רק דיבורים כאלו ראוי להרבות.

ולפיכך נקרא שמו חג הפסח מלשון פה- סח, שצריך הפה להרבות בשבח ובתהילה לבורא עולם ולספר בנפלאותיו, ובפרט בשבת הגדול שנעשו לאבותינו ביום זה ניסים ונפלאות, שעל אף שהיו עדיין משועבדים תחת יד מצרים - לקחו הם את השם ושחטו אותו במסירות נפש לנגד עיניהם המשתאות של המצריים ולא פחדו מהם כי בטחו בטחון גמור בה' יתברך בישמרו ויצילם, וכך קיימו מצוות קרבן פסח כהלכתה. ובאותה השבת היו בני ישראל מרבים בסיפור הנס הזה וסיפור את הקורות אותם איש לרעהו - כיצד ייתכן שמצרי פלוני עבר לידי וראה אותי כיצד שוחט אני את אלוהיו ואין לאל ידו לעשות לי מאומה, ועוד מעשי ניסים כגון דא, ומופתים אלו הם שהחישו את גאולת עם ישראל.

מכאן שדיבורי קודש יש בכוחם לקרב את האדם לבוראו ולהחיש את הגאולה השלמה. ולעומתם, ישנם דיבורים רעים המרחיקים את האדם מן המקב"ה והן מכלל ישראל - כדיבורי לשון הרע ורכילות וכדומה אשר בכך מטמא האדם את נשמתו ונתפסת בו הצרעת בנפשו ובגופו, ובוודאי שדיבורים אלו מרחיקים את הגאולה מעם ישראל. כי אין גאולתנו תלויה אלא באחדותנו, והזרוע פירוד לבבות בין איש לרעהו על ידי לשון הרע והוצאת שם רע, בוודאי שמרחיק מאיתנו את הגאולה וגדול עווננו מנשוא. וזה לעומת זה עשה האלוקים - דברי קודש שבח ותהילה לבורא העולם, שזו עיקר מטרתה של שבת הגדול וחג הפסח, לעומת דברי הבל של לשון הרע ורכילות הזורעים הרס וחורבן רוחני וגשמי.

ואחדות זו עליה לשרוד בין כל רבדיו של הציבור. אל יתבטא האדם בנוסח כמו "זה העומד למולי רשע הוא, ואיני מחויב לנהוג עימו באחדות"... ויש אשר מרחיק לכת ואומר "מצווה לשנאתו" וחלילה מלומר כן. כי הרי בהגדה של פסח נאמר "כנגד ארבעה בני דברה תורה האחד חכם והאחד רשע"... גם לרשע קורא הקב"ה בשם בן וגם אותו מתבב הוא - כי אומנם רשע גמור הוא, אך גם לגביו יושב הקב"ה ממתין ומצפה מתי יגיע היום ואף הוא ישוב ויחזור בתשובה שלמה, ואין הוא מתייאש ממנו לעולם לאמור אפסה ממנו תקווה חלילה.

ואם הקב"ה מקרבו וקורא לו בלשון חיבה 'בן' אזי מיהו זה אשר יהין להרחיקו מעליו! אדברא שומה וחובה על האדם הישר לקרבו ולעודדו ולהרעיף עליו מוסר ויראת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 6:30 | 6:46 | 6:39 | 6:50

מוצאי שבת 7:44 | 7:46 | 7:46 | 7:45

רבינו תם 8:23 | 8:23 | 8:24 | 8:22

הילולא דצדיקיא

ה - רבי יחיאל מיכל טיקוצ'ינסקי

ט - רבי אריה לוי

י - רבי שלום משאש רבה של ירושלים

יא - רבי ישעיה הלוי הורביץ בעל השל"ה הקדוש

יב - רבי שמשון פינקוס

יג - רבי משה אלשיך הקדוש מח"ס 'תורת משה'

יד - רבי אברהם יפה'ן ראש ישיבת נוההרדוק

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

דברי חכמים

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

מדוע הרוכל נדד עד לציפורי?

"זאת תהיה תורת המצורע" (ויקרא יד, ב)

במדרש רבה סמכו חז"ל את דברי הפסוק בתהלים "מי האיש החפץ חיים" (תהלים לד) ולפיכך משה מזהיר את ישראל ואומר להם: 'זאת תהיה תורת המצורע' - תורת המוציא שם רע.

המדרש מוסיף את המעשה המפורסם באותו רוכל שהיה מחזיר בעירות שהיו סמוכות לציפורי, והיה מכריז ואומר: מי רוצה לקנות סם חיים? והיו הבריות מקיפין אותו.

רבי ינאי היה יושב בטרקלין שבביתו ועוסק בפשוטי המקרא וחוזר עליהן. שמע שמכריז "מי רוצה לקנות סם חיים", אמר לו: בוא עלה לכאן ומכור לי. אמר לו: לא אתה ושכמותך נצרכים לזה.

הפציר בו רבי ינאי. הוציא לו ספר תהלים, הראה לו פסוק "מי האיש החפץ חיים", מה נאמר אחריו - "נצור לשונך מרע ושפתיך מדבר מרמה סור מרע ועשה טוב".

אמר רבי ינאי: כל ימי הייתי קורא את הפסוק הזה ולא הייתי יודע היכן הוא פשוט, עד שבא רוכל זה והודיעו "מי האיש החפץ חיים".

ויש להבין, מה היה קשה לרבי ינאי בהסברו של הפסוק, שנפשט לו לאחר מפגשו עם אותו רוכל?

פירש המהרז"ו, שלכאורה לשון הפסוק קשה, מדוע הוא בא בלשון שאלה: "מי האיש החפץ חיים" לכאורה היה לו לומר בפשטות שהנוצר לשונו מרע - יחיה. עד שבא אותו רוכל, סובב בערים ובכפרים והכריז בקול "מי רוצה סם חיים". ומכאן הבין ר' ינאי שדוד המלך בא להשמיענו שעל דבר זה שכולם נכשלים בו, יש להודיע בלשון הכרזה, וכאותו רוכל שהכריז בקול "מי רוצה סם חיים", כך אמר דוד: "מי האיש החפץ חיים".

ומדוע הלך אותו רוכל דוקא לעיר ציפורי ולעירות הסמוכות לה כדי למכור סחורה זו?

ביאר רבי יוסף מפוזנא, חתנו של ה'נודע ביהודה' זיע"א, על פי דברי הזוהר הקדוש שמבאר על דרך הרמז את הפסוק "לא תבערו אש בכל מושבותיכם", ש'אש' הכוונה היא לאש המחלוקת. יום שבת הוא יום שבו יש פנאי לאנשים לשבת ולשוחח על דא ועל הא, וממילא עלולים לבוא לידי ריב ומחלוקת.

והנה בציפורי היה יום ארוך יותר משאר המקומות, כמובא בגמרא שבת (קיא, ב) "יהי חלקי ממכניסי שבת בטבריא וממוציאי שבת בציפורי". העיר ציפורי שכנה בראש ההר, ומשום כך כניסת השבת היתה כמו בכל מקום, אך יציאת השבת היתה מאוחרת יותר כי שקיעת החמה נתאחרה, ונמצא שהשבת שם

היתה ארוכה יותר. לכן בא לשם הזהירים באופן מיוחד על עוון לשון הרע ומחלוקת.

חיים במתנה

אמו של הרב מדינה הי"ו מונוצואלה שבדרום אמריקה באה לפני לפני שנים רבות. כשראיתי אותה דרשתי בשלום בניה, וכשהשיבה לי שברוך ה' שלומם טוב, המשכתי להתעניין דווקא על הרב מדינה בנה, ושאלתי אותה אודות בריאות ידיו ורגליו.

גם על שאלה זו השיבה האם שברוך ה' שלומו טוב, וכעת גם ידיו ורגליו בריאות.

"האם יודעת את מדוע אני שואל דווקא על ידיו ורגליו של בן זה?" שאלתי, ומיד הוספתי: "כי אני עצמי איני יודע מדוע אני מתעניין דווקא בבן זה".

האישה חשבה מעט וענתה:

"איני יודעת מהי הסיבה לכך שהרב שאל דווקא עליו, אבל אולי זה בגלל שבני נולד משותק בידיו וברגליו והרופאים שבדקו אותו לאחר הלידה טענו שאין לו שום סיכוי לחיות. כיון שכך קיבלנו על עצמנו כל בני המשפחה להתחזק באמונה בקב"ה שהוא כל יכול, והעתרנו בתפילות לרפואת הילד. כמו כן הבאנו את התינוק המשותק לפני הצדיק המקובל הבבא סאלי זיע"א ולפני רבנים נוספים, וביקשנו מהם שיעתירו עליו ויתפללו לישועתו. ובזכות אותן תפילות ברוך ה' הוא חי וקיים היום בריא בידיו וברגליו, ואף נעשה לרב בישראל ומזכה את הרבים בתורתו".

לאחר ששמעתי את דבריה המופלאים

במרה מפטירין

הפטרת השבוע "וערבה לה' מנחת יהודה" (מלאכי ג)

הקשר לפרשה: בהפטרה מוזכר שהשי"ת ישלח לנו את אליהו

הנביא זכור לטוב לבשר על הגאולה העתידה, שהוא מענין 'שבת הגדול' שבו שלח השי"ת את משה רבינו ע"ה לבשר על הגאולה מארץ מצרים.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

זקן ותלמיד חכם

המדבר לשון הרע על אדם זקן, אפילו שהוא עם הארץ, או על תלמיד חכם אפילו אם הוא צעיר, עובר על מצות 'והדרת פני זקן', שזו מצוה לכבדו ולהדרו. ואם הוא מדבר על זקן תלמיד חכם, הרי הוא עובר על איסור זה פעמיים.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

העושר הטמון בכתלי הבית

"כי תבאו אל ארץ כנען וכו' ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחזתכם" (ויקרא יד, לד)

כותב רש"י (בשם מדרש רבה) בשורה הוא להם שהנגעים באים עליהם, לפי שהטמינו האמוריים מטמונות של זהב בדירות בתיהם כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר, ועל ידי הנגע נותץ הבית ומוצאן, עד כאן.

ולכאורה הדברים תמוהים - אם נגעים באים מחמת דיבורי לשון הרע והוצאת שם רע, מדוע יקבל האדם שכרו ויזכה במטמונים הטמונים בקירות הבית, הרי עליו להיענש על עונו ומה מקום יש כאן לקבלת שכר? ונראה לי לתרץ כי יש שני סוגי נגעים:

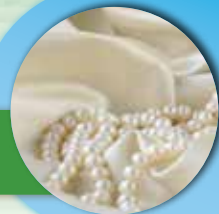
יש נגעי בתים הבאים מהוצאת שם רע, ויש נגעים הבאים לטובתו של האדם כדי לזכות אותו במטמוניות, והכהן הוא המחליט והפוסק בדבר.

הרואה נגע בביתו חייב להגיע אל הכהן והוא יחליט על ידי הסגר הבית ונתיצת האבנים. והיה אם דיבר לשון הרע והוציא שם רע - כמובן שצרעת הבית באה לו כעונש על עונו ובוודאי שאדם כזה לא יזכה למצוא מטמון, אלא עונש ייענש בצרעת הבית וכך יפסיד את רכושו וממונו בנתיצת הבית כדי לכפר על עונו. אולם, אם ניתץ את הבית ומצא לו מטמון ונתעשר, זוהי הוכחה כי אין הוא לוקה בחולי הלשון וכי אין חטא לשון הרע בידו - ואדרבה שומר הוא את פיו ולשונו ולכן נותן לו הקב"ה שכר מושלם למצוא מטמוניות, ולאדם זה בוודאי שנתיצת הבית מהווה שכר בעבורו על שזכה לנצור לשונו מרע.

והנה קרבן המצורע אינו בא אלא ביום השמיני לטהרתו שנאמר (ויקרא יד, י) "וביום השמיני יקח שני כבשים תמימים" וכו'.

נראה לי כי רמז גדול יש כאן - כידוע הספרה שמונה מרמזת על הנשמה, והמדבר לשון הרע ומטמא את לשונו מאבד הוא את נשמתו הטהורה ומכריתה מארץ החיים, וכך מתרחק הוא מהקב"ה ומעם ישראל, שבדד ישב מחוץ למחנה מושבו ומפסיד אף את חלקו לעולם הבא שהוא בבחינת עולם השמיני. ורק כשחוזר בתשובה ונטהר מצרעתו, חוזרת נשמתו אליו ומתקשר שוב אל בורא העולם ואז מותר לו לחזור אל כלל ישראל.

פניני הפרשה

האם יש תקנה לתפילה שלא לשמה?

"זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והובא אל הכהן" (ויקרא יד, ב)

בספר "ראשי בשמים" פירש פסוק זה בדרך רמז על פי דברי הזהר הקדוש בפרשת פקודי, שכשאדם מתפלל תפילה בלא כוונה או לומד תורה שלא לשמה, נשמרות זכויות תפילה ולימוד אלו ברקיע מיוחד, ובפעם הבאה שהוא מתפלל בכוונה, או לומד לשמה - מעלים תפלה ולימוד אלו שנעשו כהוגן את כל התפילות והתורות שהיו מונחות באותו רקיע.

הרמז לכך מובא בפסוק שלפנינו: "זאת תהיה תורת המצורע" כלומר זו תהיה תקנתם של התפילה שהתפלל בלא כוונה והתורה שלמד שלא לשמה, "ביום טהרתו" - היינו ביום שלומד או מתפלל בכוונה, אז "והובא אל הכהן" - יעלו התפלה והלימוד לרצון לפני ה'...

לימוד התורה תרופה לעצבות

"אל כלי חרש על מים חיים" (ויקרא יד, ה)

למה דווקא כאן, בעסק טהרת המצורע דורשת התורה מים חיים, יותר משאר הטבילות האחרות?

בספר 'ברכי נפשי' מבאר זאת לפי שהמצורע מתנהג כרגע בשפלות והוא נכנע בעיני עצמו, וחששה התורה שמא בגין כך הוא יבוא לידי עצבות.

זו הסיבה שדרושים לו מים חיים לרעננו ולהשיב את רוחו. ורמז רמזו לנו כאן, שרק בכוחם של מי הדעת של התורה, הקרויה 'באר מים חיים', לעודד אדם שכזה להרים לו את המורל ולחזק אותו.

השאלה מהיכן מגיע הכסף?

"ונתתי נגע צרעת" (ויקרא יד, לד)

וברש"י: 'בשורה היא להם, למען ימצאו מטמוניות של זהב בקירות בתיהם'.

ולכאורה, שואל רבי שלמה קלוגר, אם כך הוא הדבר, למה אמרו חז"ל שנגעי הבתים הם עונש? ותירץ, שהעונש הוא שמשגיגים את העושר דרך נגעים, ולא בדרך של כבוד.

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

רשות המלך עלי.

כך הקב"ה שונא עשו בעצמו שנאמר (מלאכי א) "אהבתי אתכם אמר ה' ואמרתם במה אהבתנו הלא אח עשו ליעקב נאם ה' ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי ואשים את הריו שממה ואת נחלתו לתנות מדבר".

באותה שעה באו מלאכי השרת ומבקשין לומר שירה לפני הקב"ה ואין מוצאין אותו, והולכין אצל הים ואומרים לו; נראה לך הקב"ה? שנאמר (ישעיה מ"ג) "כה אמר ה' הנותן בים דרך ובמים עזים נתיבה", ויאמר להם הים; מיום שיישב הקב"ה אותי והעביר בניו בתוכי - שוב לא ראיתיו.

מיד הן הולכין אל הר סיני ואומרים לו; נראה לך הקב"ה? שנאמר (דברים ל"ג) "ה' מסניי בא", ויאמר להם; מיום שנגלה הקב"ה עלי ונתן את התורה לעמו ישראל, והוא החתן ומשה הוא השושבין והתורה היא הכלה - שוב לא ראיתיו. והולכין אצל ציון ואומרים לה; נגלה לך הקב"ה? שנאמר (תהלים קל"ב) "כי בחר ה' בציון אוה למושב לו", ותאמר להם; מיום שסילק הקב"ה את שכנתו מתוכי והחריב את ביתו ושרף היכלו - שוב לא ראיתיו.

ויאמר להם ישעיהו; את מי אתם מבקשים? ויאמרו לו; את הקב"ה אנו מבקשים. ויאמר להם ישעיהו הנביא; עכשיו יצא מאדום, שנאמר (ישעיה ס"ג) "מי זה בא מאדום חמוץ בגדים מבצרה זה הדור בלבשו צועה ברב כחו אני מדבר בצדקה רב להושיע".

באותה שעה באין מלאכי השרת ומוצאין להקב"ה ורואין את בגדיו אדומים, שנאמר "מדוע אדום ללבושך ובגדיך כדורך בגת", ויאמר להם הקב"ה להמלאכים; גת קטנה היתה לי ודרכתי אותה שנאמר "פורת דרכתי לבדי".

באותה שעה נוטל הקב"ה עונותיהן של ישראל ונותן אותן על עמלק הרשע שבא מעשו, שנאמר "ונשא השעיר עליו את כל עונותם" (ויקרא ט"ז). באותה שעה אמר עמלק לפני הקב"ה; רבונו של עולם, וכי מה כוחי שנתת עלי את כל עונות יעקב, באותה שעה נוטל הקב"ה כל עונות יעקב ונותן אותם על בגדיו ונעשין בגדיו אדומים כתולעת שני, ואח"כ מכבס אותם עד שנעשית כשלג שנאמר (דניאל ז) "לבושיה כתלג חור", לכך נאמר "מי זה בא מאדום חמוץ בגדים מבצרה זה הדור בלבשו צועה ברב כחו אני מדבר בצדקה רב להושיע".

כשהיה בא יעקב לארץ ישראל, אמרו רבותינו שהיה יעקב פותח לו לעשו פתח ממקום אחר, זה שאמר הכתוב (קהלת ט) "גם אהבתם גם שנאתם גם קנאתם כבר אבדה". וכנגד מי אמר שלמה המקרא הזה, לא אמרו אלא כנגד יעקב ועמלק שבא מעשו.

משל למה הדבר דומה?

לשני בני אדם, אחד שונא אותו המלך ואחר שונא אותו ההגמון. ואמר לו מי ששונא אותו המלך למי ששונא אותו ההגמון, אשריך שאין המלך שונא אותך, לפי שאם אתה הולך למקום אחר יש לך תקוה, כי בכל מקום שאני הולך -

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

מעשה נפלא, התרחש אצל אדון בן סימון, שבתו נשואה לנכדו של רבי חיים פינטו זיע"א.

את הסיפור שמע מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א מאדון בן סימון.

אדון בן סימון היה צורך זהב לפרנסתו, פעם נכנס רבי חיים זיע"א לחנותו ואמר לו: "תן לי סכום כזה וכזה" (כידוע, פעמים רבות היה נוקב בסכום מדויק, ואף אדם לא סירב לו, כיון שפחדו שמא הצדיק יגלה את עוונותיהם, שהרי גם ידע בדיוק כמה כסף יש לאותו אדם בכיסו, ותמיד שתקו ונתנו לו כפי שביקש).

הצורך השיב לו "אין לי כסף".

תשובה זו לא מצאה חן בעיני הצדיק רבי חיים זיע"א, וכך הוא אמר לצורך:

"אסור ליהודי לומר 'אין לי'. תאמר כך 'בעזרת השם, ה' יתן לי ואני אביא לך'. שהרי אם אדם אומר 'אין לי', בזה הוא פותח את פיו לרעה, וכביכול אין ביכולת ה' לתת לו, ואם אין לו יפשפש במעשיו".

הצורך שמע את דברי הרב בקשב רב, וקיבל את הדברים ברצון, ומיד תיקן את תשובתו ואמר לרב:

"בעזרת השם. ה' יתן לי היום כסף, ואני אתן לרב כמה שהרב רוצה!"

רבי חיים זיע"א, היה שבע רצון מהנהגתו של הצורך, והודיע לו:

"אם כך, אני מחכה. בעוד זמן מה, תגיע לחנות כאן אשה אחת שצריכה לחתן את בתה, והיא רוצה לקנות זהב. תמכור לה את מה שהיא רוצה".

רבי חיים זיע"א המתין בחנות, ולאחר זמן מה נכנסה אשה שהיתה לבושה ממש בפשטות. היא שאלה את הצורך על תכשיט מסוים שמצא חן בעיניה: "כמה זה עולה?"

הצורך נקב לה בסכום מוגזם ביותר, ביחס למחירו האמיתי של גרם זהב, כיון שחשב בליבו שהיא עניה, ובין כך היא לא תרכוש את התכשיט.

האשה שהתפעלה מאוד מהתכשיט, אמרה לו:

"עבודה כזאת מימי לא ראית!"

לאחר מכן היא התענינה בעוד מספר עבודות שראתה בחנות ושאלה למחירם, ושוב נקב הצורך בסכום עתק כשהוא מתפעל מהענין.

אותה אשה לא התווכחה על המחיר. היא הוציאה מיד מכיסה את הסכום הגבוה שבו נקב הצורך, שילמה במזומן טבין ותקילין ויצאה מהחנות.

הצורך הביט על רבי חיים זיע"א, כמי שאינו מאמין למראה עיניו. נשא עיניו השמימה ואמר:

"רבונו של עולם! אשה זו נראית כמו ענייה, והנה רכשה את כל התכשיטים הללו..."

"אשה זו, הסביר לו רבי חיים זיע"א - מעולם לא נתנה כסף לצדקה, על כן לא אמרתי לך כלום. אבל עתה, קח עבורך בדיוק כמה שעולה גרם זהב, כפי שאתה מוכר לכולם, ואת הנותן תתן לי לצרכי צדקה".

עשה הצורך כדבריו, ורבי חיים זיע"א מיהר אחרי האשה ואמר לה: "גברתי! את שילמת ביוקר עבור הזהב, וזהו סכום ההפרש. האם את רוצה את ההפרש חזרה, או שהסכום הנותן ילך לצדקה?"

האשה השיבה לו ואמרה:

"רבי! מעולם אני לא נתתי כסף לצדקה. ואכן רצוני שהכל ילך למטרת צדקה".

